

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.017 van 8 juli 2014
in de zaak A. 207.945/IX-7935**

In zake : Sonja MATHIJS
woonplaats kiezend te 3010 Leuven (Kessel-Lo)
Eénmeilaan 28

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door:
1. de minister van Financiën
2. de staatssecretaris voor Ambtenarenzaken
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 januari 2013, strekt tot de nietigverklaring van artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 november 2012 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend. De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie en een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 31 maart 2014.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij is gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten en regelgeving

3.1. Verzoekster is ambtenaar niveau A bij de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen. Met ingang van 1 december 2011 werkt zij in de arbeidsregeling van de vrijwillige vierdagenweek. De dag waarop zij geen prestaties dient te leveren (inactiviteitsdag) is vastgelegd op vrijdag.

3.2. Het beroep heeft betrekking op haar verlofregeling. Verzoekster is wat dat betreft, onderworpen aan het koninklijk besluit van 19 november 1998 ‘betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen’ (hierna: het koninklijk besluit van 19 november 1998).

3.3. Het verlof op feestdagen wordt geregeld in artikel 14, §§ 1 tot 4, van het koninklijk besluit van 19 november 1998. Vóór de wijziging door de bestreden bepaling, luidde dit als volgt:

“§ 1. De ambtenaar is met verlof op de feestdagen, die zijn opgesomd in artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 april 1974 tot bepaling van de algemene wijze van uitvoering van de wet van 4 januari 1974 betreffende de feestdagen alsook op 2 november, 15 november en 26 december.

§ 2. De ambtenaar is met verlof tijdens de periode van 27 december tot en met 31 december als compensatie voor de feestdagen bedoeld in § 1 die samenvallen met een niet-werkdag.

§ 3. De ambtenaar die krachtens de arbeidstijdregeling die op hem van toepassing is, of ten gevolge van de behoeften van de dienst verplicht is te werken op één van de dagen bedoeld in § 1 of gedurende de periode bedoeld in § 2, bekomt vervangende verlofdagen die kunnen genomen worden onder dezelfde voorwaarden als het jaarlijks vakantieverlof.

§ 4. De verloven bedoeld in dit artikel worden gelijkgesteld met een periode van dienstactiviteit. Indien een ambtenaar echter op een feestdag om een andere reden met verlof is, of in disponibiliteit of in non-activiteit is geplaatst, blijft zijn administratieve stand bepaald overeenkomstig de verordeningsbepalingen die op hem van toepassing zijn.”

Uit die bepalingen volgt dat de aan de voormelde verlofregeling onderworpen ambtenaar aldus recht heeft op tien wettelijke en drie reglementaire feestdagen. Feestdagen die samenvallen met een niet-werkdag (zaterdag of zondag) worden gecompenseerd tussen 27 en 31 december (compensatiedagen), ongeacht het aantal feestdagen die dat jaar samenvielen met een niet-werkdag. Wie op een feestdag of compensatiedag moet werken krijgt een vervangende verlofdag (vervangende compensatiedag).

3.4. Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 november 2012 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen’ (hierna: het koninklijk besluit van 26 november 2012) – zijnde de bestreden bepaling – wijzigt de voormelde regeling voor de ambtenaren die deeltijds zijn tewerkgesteld. Voornoemd artikel 1 luidt als volgt:

“Artikel 14, § 4, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de Rijksbesturen, wordt aangevuld met een lid, luidende:

‘Indien een vrije dag in het kader van deeltijds werken samenvalt met één van de dagen bedoeld in § 1 of gedurende de periode bedoeld in § 2, bekomt de ambtenaar geen vervangende verlofdag’.”

3.5. In de nota aan de ministerraad van 17 juli 2012 bij het ontwerp dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 26 november 2012 wordt met betrekking tot de bestreden bepaling het volgende vermeld:

“In artikel 1 van het ontwerp wordt voorgesteld om geen vervangende verlofdag (meer) toe te kennen wanneer een vrije dag in het kader van deeltijds werken samenvalt met een feestdag of een compensatiedag.

In het geval van een feestdag die samenvalt met een vrije dag, is dit nu reeds van toepassing en heeft er nooit onduidelijkheid over bestaan. Het expliciet opnemen van deze bepaling in het verlofbesluit zelf is gewoon nog eens een bevestiging van het principe vermeld in omzendbrief nr. 415.

Voor de compensatiedag die samenvalt met een vrije dag is dit minder duidelijk. Door het expliciet te vermelden is voor alle personeelsdiensten en alle personeelsleden duidelijk dat deeltijdsen net als voltijdsen recht hebben op verlof [...] tussen 27 en 31 december. Ze hebben echter wel geen recht (meer) op een extra vervangende verlofdag wanneer hun vrije dag in het kader van hun deeltijds werkrooster samenvalt met een compensatiedag.

Dit is volledig in overeenstemming met de Europese Richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid. Hierbij is het passend om het ‘pro rata temporis’-beginsel toe te passen.

Tot slot kan worden meegegeven dat wanneer een brugdag samenvalt met een vrije dag in het kader van deeltijds werken, een personeelslid geen recht heeft op een vervangende verlofdag. Dit principe is vastgelegd bij omzendbrief nr. 614.”

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Het middel is ontleend aan de schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Verzoekster voert aan dat ambtenaren die in de deeltijdse arbeidsregeling werkzaam zijn ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 november 2012 niet langer recht hebben op de door artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 bepaalde compensatiedagen in de mate deze samenvallen met een dag waarop zij volgens hun deeltijds uurrooster geen prestaties moeten verrichten en dat zij aldus mogelijk minder compensatiedagen

hebben dan hun voltijdse collega's. Zij meent dat overeenkomstig het gelijkheidsbeginsel iedere ambtenaar, ongeacht of deze voltijds dan wel deeltijds werkt, recht heeft op dezelfde compensatie voor feestdagen die op een zaterdag of zondag vallen en dat de bestreden bepaling de deeltijds werkende ambtenaar aldus discrimineert.

5. De tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij meent uit verzoeksters uiteenzetting van het middel af te leiden dat zij van oordeel is dat deeltijdse ambtenaren gediscrimineerd worden doordat zij ten gevolge van de bestreden bepaling geen recht meer zouden hebben op compensatiedagen voor de inactiviteitsdagen die tussen Kerstmis en Nieuwjaar vallen. Hij betwist vervolgens dat een verschil in behandeling tussen de voltijdse en de deeltijdse personeelsleden wordt ingevoerd en merkt op dat artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 voor alle personeelsleden van het federaal administratief openbaar ambt bepaalt dat feestdagen die samenvallen met een niet-werkdag worden gecompenseerd tussen 27 en 31 december en dit ongeacht het aantal feestdagen die dat jaar effectief op een zaterdag of zondag vielen. De bestreden bepaling doet daar volgens de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij geen afbreuk aan aangezien de deeltijdse ambtenaren – zoals verzoekster – net zoals hun voltijdse collega's, nog steeds recht op verlof hebben tussen 27 en 31 december en hen dus geen compensatiedag ontnomen wordt.

6. Verzoekster repliceert dat de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij ten onrechte de discriminatie situeert in de omstandigheid dat ambtenaren in de deeltijdse arbeidsregeling geen recht meer zouden hebben op compensatiedagen voor de inactiviteitsdagen tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Zij betoogt dat de ongelijke behandeling daarentegen gelegen is in het feit dat deeltijds werkende ambtenaren geen compensatie ontvangen voor de feestdagen die op een zaterdag of zondag vallen indien de compensatiedagen samenvallen met de inactiviteitsdagen volgens hun deeltijdse werkregeling – zij dienen op deze dagen niet te werken, maar ontvangen ook geen salaris, waardoor zij *de facto* geen compensatie krijgen – en aldus minder compensatiedagen krijgen dan hun

collega's die voltijds werken – zij moeten evenmin werken op de compensatiedagen, maar krijgen ze wel allemaal geldelijk vergoed. Verzoekster stelt dat zij het niet discriminerend acht dat een feestdag op een werkdag die samenvalt met een inactiviteitsdag in het deeltijdse uurrooster niet wordt gecompenseerd, maar dat elk personeelslid, ongeacht of hij voltijdse dan wel deeltijdse prestaties verricht, recht heeft op dezelfde compensatie voor feestdagen die op een niet-werkdag (weekenddag) vallen en dus evenveel betaalde compensatiedagen tussen Kerstmis en Nieuwjaar moet krijgen.

Verzoekster verduidelijkt dit met haar persoonlijke situatie voor het jaar 2013, waarbij twee feestdagen – 21 juli en 2 november – op een niet-werkdag vallen. Zij stelt dat hoewel elk personeelslid – zowel voltijds als deeltijds werkend – voor deze dagen compensatie moet krijgen van 27 december tot en met 31 december en dus recht heeft op drie betaalde verlofdagen – vrijdag 27 december, maandag 30 december en dinsdag 31 december – zij ingevolge de bestreden bepaling geen compensatiedag heeft op vrijdag 27 december 2013 omdat vrijdag de in haar deeltijds werkschema bepaalde inactiviteitsdag is en zij aldus op vrijdag 27 december niet wordt betaald.

Voorts merkt verzoekster nog op dat zelfs tussen deeltijds tewerkgestelde ambtenaren onderling ongelijkheid ontstaat. Zij wijst erop dat een collega die vier vijftien werkt en haar inactiviteitsdag op woensdag heeft, in 2013 wel drie compensatiedagen voor feestdagen die in het weekend vallen krijgt en dat terwijl een collega die halftime werkt met prestaties op maandag, dinsdag en woensdag tijdens week 1 (23 december tot en met 27 december) en prestaties op donderdag en vrijdag tijdens week 2, daarentegen geen enkele compensatiedag krijgt omdat deze allemaal samenvallen met inactiviteitsdagen.

7. In haar laatste memorie benadrukt de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij vooraf nogmaals dat alle personeelsleden, ongeacht of zij een voltijdse dan wel een deeltijdse betrekking hebben, recht hebben op verlof tussen 27 december en 31 december.

Vervolgens betoogt hij dat de bestreden bepaling net als doel heeft de gelijkheid tussen de voltijds en deeltijds tewerkgestelde personeelsleden te garanderen. Vóór de inwerkingtreding van de bestreden bepaling kreeg een personeelslid een vervangende verlofdag indien een compensatiedag samenviel met een inactiviteitsdag in het kader van deeltijds werken, maar dit creëerde, zo betoogt de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij, onbillijke verschillen doordat deeltijds werkenden proportioneel gezien te veel compensatie kregen. Hij rekent bij wijze van illustratie voor dat voor het jaar 2010 met compensatiedagen van maandag 27 december 2010 tot en met vrijdag 31 december 2010 een personeelslid dat elke voormiddag prestaties levert recht had op 2,5 vervangende verlofdagen – voor elke namiddag gedurende deze week een halve dag. Een personeelslid dat twee dagen werkt tijdens week 1 en drie dagen tijdens week 2, had dan weer recht op twee vervangende verlofdagen – voor donderdag 30 december 2010 en vrijdag 31 december 2010 – en een personeelslid dat drie uur per dag werkt op 23 vervangende verlofdagen of bijna acht extra verlofdagen – namelijk 4u36 voor elke dag van die week. Bovendien, zo stelt de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij, was het in deze regeling ook mogelijk dat twee deeltijdse prestaties bij twee federale overheden tweemaal recht gaven op vervangende verlofdagen voor de compensatiedagen die samenvielen met inactiviteitsdagen in het kader van deeltijds werken.

Hij stelt dat om deze verschillen weg te werken ervoor werd gekozen om de toekenning van een vervangende verlofdag voor deeltijdse personeelsleden te schrappen indien een compensatiedag samenvalt met een inactiviteitsdag.

De tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij merkt voorts nog op dat hierdoor de feestdagenregeling voor federale personeelsleden in de overheidssector gelijk werd geschakeld met deze in het Vlaams personeelsstatuut en deze voor het personeel van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Tot slot verwijst de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij ook nog naar de regeling in de privésector en naar het arrest van het Hof van Cassatie van 22 september 1980 waarin het Hof oordeelt dat de werknemer met een onvolledige dienstbetrekking die op een dag, vastgesteld ter vervanging van een feestdag die met een zondag of een gewone inactiviteitsdag samenvalt, wegens de aard van zijn dienstbetrekking normaal geen arbeid verricht, geen aanspraak heeft op een andere vervangingsdag.

8. Verzoekster repliceert dat de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij in zijn voorafgaande opmerking ten onrechte de notie verlof verengt tot het niet moeten werken. Zij benadrukt dat zij op een inactiviteitsdag niet wordt vergoed en dat wanneer een compensatiedag samenvalt met een inactiviteitsdag er voor haar bijgevolg geen sprake is van compensatie voor een feestdag die op zaterdag of zondag valt.

Vervolgens betwist verzoekster de redenering van de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij dat de regeling vóór de inwerkingtreding van de bestreden bepaling discriminerend was doordat deeltijdse ambtenaren proportioneel gezien te veel vervangende verlofdagen verwierven. Zij stelt dat de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij een redeneerfout maakt in de door hem aangehaalde voorbeelden door aan te nemen dat een personeelslid voor een compensatiedag die samenvalt met een inactiviteitsdag een vervangende compensatie moet krijgen die oploopt tot een volledige dagprestatie is bereikt. Verzoekster benadrukt dat de vereiste vervangende compensatie moet gebeuren volgens het vigerende uurrooster van het personeelslid. Zowel in het voorbeeld van het personeelslid dat enkel tijdens de voormiddag werkt, als in het voorbeeld van het personeelslid dat drie uren per dag werkt, betekent dit volgens haar dat geen enkele vervangende compensatie moet gebeuren. De betrokken personeelsleden moeten volgens hun uurregeling op elk van deze dagen normaal gezien prestaties leveren maar daar zij betaald verlof genieten ontvangen zij alle vereiste compensatie voor de feestdagen die op zaterdag of zondag vielen. Verzoekster besluit dat de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij

gewag maakt van situaties die niet bestaan of die het gevolg zijn van foutieve redeneringen van de administratie.

Verzoekster betwist ook dat wie twee deeltijdse prestaties combineert onder de oude regeling tweemaal recht zou hebben gehad op een vervangende compensatie en stelt dat als er volgens de uurroosterregelingen op elke dag prestaties zijn bij elke werkgever er geen recht op vervangende compensatie is vermits de compensatie bereikt wordt door niet te moeten werken maar betaald te worden voor de door de uurregeling bepaalde werkuren. De overheden dienen daartoe de nodige gegevens uit te wisselen zoals dit ook gebeurt voor het berekenen van het vakantiegeld.

Verzoekster stelt dat de bestreden bepaling net een discriminatie tussen voltijdse ambtenaren en deeltijdse ambtenaren heeft ingevoerd terwijl onder de oude regeling – een vervangende compensatie volgens het uurrooster indien de compensatiedag samenvalt met een inactiviteitsdag – geen enkele discriminatie bestond. Onder de oude regeling bestond ook tussen de deeltijds werkenden onderling geen discriminatie aangezien zij steeds volledig gecompenseerd werden voor de feestdagen die op zaterdag of zondag vielen: direct voor wie elke dag presteert in de vorm van verlof op de compensatiedagen dat vergoed wordt naar gelang het uurrooster en indirect voor wie op bepaalde dagen moet presteren door wanneer een compensatiedag samenvalt met een inactiviteitsdag niet te betalen maar een vervangende compensatie te geven in functie van het uurrooster.

De verwijzing van de tweede vertegenwoordiger van de verwerende partij naar een gelijkstelling met het Vlaams personeelsstatuut en het statuut van het personeel van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest acht verzoekster niet relevant. Zij merkt op dat dit niet wegneemt dat er voor haar en de andere deeltijds werkenden sprake is van een discriminatie.

Ook de verwijzing naar het arrest van het Hof van Cassatie acht verzoekster niet relevant. Zij betoogt in dat verband dat de feestdagenwet, waar het

arrest betrekking op heeft, niet van toepassing is op de personeelsleden van de federale overheid en dat de regelgeving inzake personeelsleden tussen de privé- en de overheidssector dermate verschillend is, dat transpositie zonder meer onrechtmatig is.

Beoordeling

9. Verzoekster acht de bestreden bepaling strijdig met het gelijkheidsbeginsel doordat ermee een regeling wordt ingevoerd die impliceert dat zij – als deeltijds werkende – niet evenveel compensatiedagen heeft voor op zaterdag of zondag vallende feestdagen in vergelijking met een voltijds werkende federale ambtenaar. Zij betoogt dat overeenkomstig het gelijkheidsbeginsel iedere ambtenaar, ongeacht of deze voltijds dan wel deeltijds werkt, recht heeft op dezelfde compensatie voor feestdagen die op een zaterdag of zondag vallen en dat de bestreden bepaling de deeltijds werkende ambtenaar discrimineert. Zij benadrukt dat zij op een inactiviteitsdag niet wordt vergoed en dat wanneer een compensatiedag samenvalt met een inactiviteitsdag er voor haar bijgevolg geen sprake is van compensatie voor een feestdag die op zaterdag of zondag valt.

10.1. Luidens artikel 14, § 1, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 is de ambtenaar met verlof op de feestdagen, die zijn opgesomd in artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 april 1974 ‘tot bepaling van de algemene wijze van uitvoering van de wet van 4 januari 1974 betreffende de feestdagen’ alsook op 2 november, 15 november en 26 december.

In artikel 14, § 2, van voormeld koninklijk besluit wordt bepaald dat de ambtenaar met verlof is tijdens de periode van 27 december tot en met 31 december als compensatie voor de feestdagen bedoeld in paragraaf 1 die samenvallen met een niet-werkdag. Artikel 14, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 – de thans bestreden bepaling – bepaalt dat indien een vrije dag in het kader van deeltijds werken samenvalt met één van de dagen

bedoeld in paragraaf 1 of gedurende de periode bedoeld in paragraaf 2, de ambtenaar geen vervangende verlofdag krijgt.

In het licht van de voorliggende betwisting dienen artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 en artikel 14, § 4, tweede lid, van hetzelfde besluit in samenhang te worden gelezen.

10.2. Uit de hiervóór vermelde verlofregeling volgt dat een ambtenaar die deeltijds werkt recht heeft op de feestdagen die vallen op de dagen dat hij werkt. Hij heeft echter geen recht op de feestdagen die vallen op de dagen waarop hij, ingevolge zijn deeltijdse prestatie, niet moet werken en voor die feestdagen zal hij ook niet worden vergoed. Het onderdeel van de bestreden bepaling die deze regeling invoert, wordt door verzoekster niet betwist.

Wat de compensatiedagen betreft, zal de deeltijds werkende ambtenaar aanspraak kunnen maken op de compensatiedagen die vallen op de dagen dat hij normaal moet werken. Hij zal echter geen aanspraak kunnen maken op de compensatiedag die valt op een inactiviteitsdag en hiervoor ook niet worden vergoed. Hij zal ten gevolge van de bestreden bepaling geen aanspraak kunnen maken op een vervangende compensatiedag.

Aldus geldt voor compensatiedagen dezelfde regeling als voor feestdagen.

10.3. Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

Met artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 19 november 1998 (compensatie voor de feestdagen die vallen op een niet-werkdag) wordt voorkomen dat feestdagen verloren zouden gaan ingevolge de normaal geldende

arbeidstijdregeling – namelijk dat op zaterdag en zondag niet wordt gewerkt – alsook dat deze compensatiedagen jaarlijks zouden moeten worden vastgesteld. De compensatieregeling vervat in dat artikel 14, § 2, geldt ongeacht het aantal feestdagen die in een jaar effectief op een zaterdag of een zondag vallen.

Deze compensatiedagen zijn aldus op een globale wijze voor iedere ambtenaar door de Koning forfaitair vastgesteld en worden toegekend in de vorm van een algemeen verlof tussen 27 december tot en met 31 december. Het compensatieverlof geldt zonder onderscheid zowel voor de voltijds tewerkgestelde ambtenaar als voor de deeltijds tewerkgestelde ambtenaar.

Dat nu een deeltijds werkende ambtenaar, in tegenstelling tot een voltijds werkende ambtenaar door de bestreden bepaling mogelijk – dit is immers afhankelijk op welke dag van de week de inactiviteitsdag valt – een compensatiedag verliest en daardoor tussen beide een ongelijkheid kan ontstaan, is echter het gevolg van de keuze van de deeltijds werkende ambtenaar die ervoor geopteerd heeft om die dag van de week niet te werken. De reden voor het verlies van die dag ligt aldus in de aard van zijn dienstbetrekking, namelijk van zijn deeltijds werkrooster waarvoor hijzelf gekozen heeft.

De compensatieregeling vervat in dat artikel 14, § 2, van het koninklijk besluit van 19 november 1998, gelezen in samenhang met de bestreden bepaling, kan dan ook redelijkerwijze niet worden geacht zijn evenredig karakter te verliezen doordat hij in een bijzonder geval van samenloop van omstandigheden – wanneer een compensatiedag valt op een inactiviteitsdag – tot een verschil in behandeling zou kunnen leiden. Het voormelde gevolg doet geen afbreuk aan het verantwoord karakter van de maatregel.

Uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden bepaling het gelijkheidsbeginsel niet schendt.

11. Het verslag van de auditeur is beperkt tot het eerste middel. Het onderzoek van de zaak moet worden voortgezet.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent het debat.

2. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met het verdere onderzoek van de zaak.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 8 juli 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bruno Seutin,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren